

РЕШЕНИЕ

№ 481

гр. София, 18.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Евгения Т. Генева

Членове: Георги Ст. Мулешков
Магдалена Д. Инджова

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
в присъствието на прокурора И. М.

като разгледа докладваното от Евгения Т. Генева Въззивно гражданско дело
№ 20231800500272 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на П. Д. Д. с ЕГН ***** от гр.С.
против решение № 49/14.03.23г. по гр.д.№ 518/22г. на РС-Елин Пелин,с което
е отхвърлен иска му против П. н. р. Б. с правно основание чл.7,ал.1
вр.чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ за обезщетение за неимуществени
вреди,претърпени във връзка с наказателно производство ,ДП № 104/2021г.
на ОСлС при СОП,пр.пр. 609/21г. на РП-Елин Пелин в размер на 3000 лв.
Обвинението било незаконосъобразно,тъй като ищецът не бил извършил
престъпление по чл.325в от НК.Релевират се оплаквания за необоснованост
на решението и липса на мотиви във връзка с наведените в ИМ фактически
твърдения.Неправилно съдът отхвърлил тезата,че независимо ,че не бил
привлечен формално като обвиняем, ищецът имал фактически това
процесуално качество,бидейки разпитван като свидетел.След измененията на
НПК досъдебно производство не се образувало срещу конкретно лице.В
случая ищецът участвал във всички процесуални действия в хода на
разследването ,включително в очни ставки.Достатъчно било да се
подразбира,че свидетелят е заподозрян в извършването на престъплението.В
този смисъл ЕСПЧ се произнесъл по много дела-Решение на С.Х.К срещу
България от 23.10.2003г.,Решение на Кориляно срещу Италия от
10.12.1982г.В тези актове било прието,че обвиняемият търпи вреди от
момента,в който е подразбрал,че е заподозрян и е в очакване на наказателното

преследване формално да се насочи срещу него. Съдът бил извършил процесуално нарушение като не „кредитира“ твърденията на самия ищец.

Въззиваемата страна оспорва жалбата и дава становище за законосъобразност на атакуваното решение. За да се ангажира гражданската деликтна отговорност на П. по ЗОДОВ за обезщетение по чл.2, ал.1, т.3, следва ищецът да е бил привречен в качеството на обвиняем чрез постановление за привличане по чл.219, ал.1 от НПК-от момента на съставяне и подписване на такова постановление. Даването на свидетелски показания не представлявало наказателна репресия. Цитираната практика на ЕСПЧ била неотнositима-тя се отнасяла до определяне на началния момент на увреждането при положение, че свидетелят по-късно е бил привлечен като обвиняем.

След преценка на данните по делото поотделно и в тяхната съвкупност, настоящият състав намира въззивната жалба процесуално допустима, но неоснователна.

Ищецът твърди, че на 10.09.21г. било образувано досъдебно производство за това, че на 21.06.21г. в Елин Пелин не са положени достатъчно грижи за гръбначно животно-куче, намиращо се под надзор, в резултат на което то е причинило телесна повреда на човек-престъпление по чл.325в ал.1 НК. Разпитани били 9 лица, включително ищеца, изискани били справки и документи, проведени били очни ставки с негово участие. Всички тези действия притеснили и травмирали ищеца в продължение на 6 месеца. В крайна сметка обвинение не било повдигнато, но през въпросния период поради липса на формално качество на обвиняем ищецът нямал право на адвокат, който да го защити от произвола. Бил обект на „презумпция за виновност до доказване на противното“.

По делото е безспорно, че не е издадено постановление за привличане на обвиняем. Житейски логично е ищецът да преживява негативни емоции в качеството си на свидетел в конкретния казус. Той е управител на фондация-приют за безстопанствени животни, намиращ се в населеното място, където е била нападната жена от куче. Ноторно известно е, че в населените места у нас/в случая инцидентът е в с. А.о, Община Г.М./ скитат безстопанствени животни поради безотговорност и нехуманност/хуманността се проявява не само по отношение на човека като обект, но и като субект/. По принцип въпрос на манталитет е ниската толерантност към заведения, особено на филантропски начала, закрилящи уязвими същества. В случая обаче разследващите органи са били длъжни да изяснят казуса от обективна страна, при което е неизбежно да извършат разпити на персонала на заведението. Обратното вероятно би навлякло повече неприятности и негативизъм от страна на общественото мнение. От правна страна, не може да се приложи разширително тълкуване на разпоредбата на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ като се приравни на хипотезите на оправдателна присъда или прекратяване поради неизвършено престъпление, тъй като отговорността в случая е специална и специалните разпоредби не се тълкуват разширително. Не може да се приложи и директно ЕКЗПЧОС, тъй като цитираните актове касаят еднозначно случаи, в които пострадалият свидетел е придобил процесуално качество на обвиняем.

По изложените съображения настоящият състав намира, че решението следва да бъде потвърдено като законосъобразно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 49/14.03.2023г. по гр.д.№ 518/2022г. на РС.Елин Пелин.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____